

fulde Overbevisning i Virkeligheden er godt for danske Interesser og altsaa, set fra et egoistisk Standpunkt, i det hele og Støde maa siges at være i alt Fald ikke til Skade for os. Det er, siger jeg, Hovedpunktet. Thi dersom man ikke mente at kunne gaa ind paa det, og dersom man derved affaar sig fra at træde ind i den almindelige europæiske Union, som her fremtræder i Bernerkonventionen, saa var der forholdsvis kun lidet vundet, saa vare de andre Fordele, der kunne vindes ved et Lovforslag paa dette Omraade, ikke nok, forekommer det mig, til at sætte en betydelig Virksomhed, et betydeligt Arbejde i Bevægelse ogsaa her i Rigsdagen. Men jeg tør antage, efter hvad her er udtalt, at dette Hovedpunkt ikke vil møde nogen egentlig Hindring, og saa har jeg godt Haab om, at Lovforslaget kan føres igennem. Thi de saare mange Enteltheder, som ere fremdragne, frembyde efter min Mening ikke noget, hvorfra der kan rejses noget egentligt Anstød for Loven. Det er jo en Selvfølge, at der er Ting heri, der kunne overvejes, kunne forandres uden Støde for hele Lovforslagets Formaal. Der er andre af de fremdragne Punkter, om hvilke jeg ganske vist mener, at de bero paa en Misforstaaelse, og at det Udvalg, som vil komme til at behandle Lovforslaget, vil finde ved nærmere Overvejelse, at det er det rigtige, som Lovforslaget har foreslaaet. Jeg skal tillade mig, saa vidt jeg erindrer de forskellige Punkter, som ere fremdragne, at berøre dem.

Det ærede Medlem fra Storeheddinge (S. Scavenius) var enig i, at der var truffet en noget videre Bestemmelse angaaende Negeringens Afgang til at indgaa Konventioner end tidligere af Hensyn til den i Amerika vedtagne Lov, men mente, at dette skulde ogsaa have en nødvendig Forandring til Følge i Hovedbestemmelsen om Eneret til Fotografier i § 41. Jeg tror ikke, det er nødvendigt, saa vidt jeg stammer; thi det, der forlanges i § 41 som Betingelse for at opnaa Eneret til Fotografier, er det, at der skal gøres Anmeldelse paa det Sted og under de Former, som Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet nærmere bestemmer. Det vil altsaa sige, at naar der er Tale om Konvention med en fremmed Magt og her med de nordamerikanske Fristater, saa fastsætter man det Sted og de Former, som ere nødvendige efter de Krav, som stilles fra Amerikas Side; Kravet er ikke, at Anmeldelsen nødvendigvis skal ske her i Landet for Ministeriet. Der er et andet Punkt, som det ærede Medlem fra Storeheddinge berørte, og som jeg tillægger en noget videre

Betydning. Det er med Hensyn til Oversættelsesretten. Den Ubvidelse, det tidligere Forslag har faaet i den Retning, at naar en Forfatter inden Udløbet af de 10 Aar, for hvilke hans Beskyttelse mod Oversættelse er givet, selv sørger for Udgivelsen i et andet Sprog, saa er hans Ret ubetinget og ikke længere begrænset. Jeg vil ikke sige, at denne Forandring er gjort for Norges Skyld; thi jeg mener, den er rigtig i sig selv; men det er ganske vist, at der under Forhandlingerne med den norske delegerede stilledes Ønske om dette og stilledes i Udset, at man i det norske Forslag vilde gøre det. Men naar saa er, og man altsaa tænker sig det blevet til norsk Lov, er det rigtig nok i allerhøjeste Grad i dansk Interesse, at vi ikke hyde mindre Beskyttelse til Forfatterne, naar vi da overhovedet ville beskytte det danske Forslag. Naar det ikke kan hyde en Forfatter lige saa gode Betingelser i Henseende til Beskyttelse som et norsk Forslag, bliver det i Konkurrencen uheldigt stillet. Men jeg mener ogsaa i og for sig, at det er rigtigt. Jeg kan overhovedet slet ikke forstaa, naar jeg skal være ærlig, hvorfor Forfatterens Beskyttelse mod Oversættelser skal have en anden Begrænsning end hans Beskyttelse mod Eftergørelse, men videre ere vi een Gang ikke komne, Bernerkonventionen stiller ikke større Fordringer, altsaa vi begrænse det til 10 Aar. Men det er der kun en Rimelighed for, naar Forfatteren stadig holder Samfundet borte fra Oversættelsen, da siges der altsaa: Længere end 10 Aar skal Du ikke kunne hindre, at Samfundet faar Afgang til dette Arbejde. Men naar han selv i de 10 Aar sørger for, at Samfundet faar Afgang til Oversættelsen, er der i alt Fald fra hans Side gjort saa meget og Samfundets Krav fuldestgjort saaledes, at der ingen Grund er til at sige, at alle andre ogsaa kunne foretage Oversættelsen nu. At det i alt Fald ikke er nok med eet Aar, det tror jeg, at de, der ere kendte med Forholdene, med Forfatternes, særlig danske Forfatteres Stilling — thi det angaar jo § 4 — let ville se. Der er mange, f. Eks. matematiske Afhandlinger, som slet ikke kunne finde nogen Bæjeres her inden saa kort Tid, og som ikke kunne offentliggøres her, de offentliggøres i fremmede Tidsskrifter, men der kan i Løbet af nogen Tid blive Mulighed for at offentliggøre dem her. Et Aar er imidlertid alt for kort Frist i saa Henseende, saa hurtig forandres de ejendommelige Bæjeres forhold sig ikke, som gælde for slige tekniske Arbejder. Det var, for at bruge et andet Eksempel, en meget streng Fordring, som afbøde Madvig maatte stille til sig, inden han offentlig